

HODINA OBČIANSKEJ VÝCHOVY

STREDA 11. SEPTEMBER 1985

(ESEJ)

O siedmej presne zazvonilo na nultú hodinu. Profesorka Bizníková vstúpila do triedy, vztyk, sadnúť, zapisala hodinu a zadívala sa do triednej knihy. Vo zvyku mala hned takto zrána skúšať. „Začneme pekne od začiatku, Žilčík!“ Mimochodom, to bol ďalší z jej vskutku neodolateľných zvykov, ak ste len boli niekde na konci abecedeného zoznamu. V tomto prípade však naštastie bola práve streda a v stredu odpoved pozostávala z prečítania vybranej aktuality z dennej tlače plus nejaký ten „kritický komentár“, za ktoré, ak ste nepodcenili prípravu, bola vždy lepšia známka. Milý nás Janko (tak toho Žilčíka v nemocnici do knihy zapísali, v matrike zaznačili, ba i v kostole pokrstili) teda vytiahol svoj výstrižok z predminulomesačného Smeru (9.7.1985) a začal: „Píšu, že v Prievidzi vzniklo nové vlastivedné múzeum a nasleduje rozhovor s riaditeľkou PhDr...“ „No tak moment,“ prerušila tok myšlienok profesorka, „dva mesiace dozadu, tomu hovoríte aktuálne dianie?“ Janko si ako vždy v takých chvíľach brhlil bradu a pokračoval: „No tu tá Re-mi... Remiášová hovorí, že múzeum je mladá a perspektívna inštitúcia, ktorá sa bude rozvíjať spolu s dobou. Tak som myšiel, že to bude stále aktuálne...“ „No ale... mmmmm, takto, ako sa vlastne to múzeum volá? Boli ste tam už niekto? Kde to je?“

„V tom teste je, že vznikli tento rok a že budú sídliť v bývalom piaristickom kaštieli.“ „Kláštore,“ opravila ho profka. „Áno, ale my keď sme s chalanmi šli tade okolo do Opusu, tak tam je furt ekonomicák.“ „Stále.“ „Prosím?“ „Stále, nie furt.“

Áno, stále je tam ekonomicák, že?“ otočil sa Žilčík na triedu. Viacerí Prievidžania mu dali za pravdu. „No dobre, čo sa tam ešte píše?“ pokračovala Bizníková v „skúšaní“, vzápäť však vyvolala Hianika, ktorý sa už hodnú chvíľu vehementne hlásil o slovo. „Súdružka profesorka, ja viem, že u nás pri pionierskom dome, tam hore v tých bytoch je tiež múzeum, ale či je to –“, pozrel na Jana, ktorý sa k nemu naťahoval s článkom, „– Hornonitrianske múzeum, to neviem.“ „Tak pohnime sa ale ďalej, lebo nič zase nepreberieme.“ Žilčík, známy expert na profesorský zbor, teda okrem triedneho – až príliš priameho a zásadového – toho nikdy nedokázal prekuknúť, podpichol Bizníkovú, všeobecne považovanú za znalkynu a milovníčku behania po hradoch (jej manžel by radšej hral futbal, no ale...): „Exponáty vraj nateraz zostávajú v Bojniciach.“ „Áno, Vlastivedné múzeum v Bojniciach.“ „Ja som to doma čítal a chápem to tak, že toto nové múzeum bude mať regionálno-vlastivedný charakter,“ zamachroval JŽ. „A Bojnice? Tam už nebude múzeum?“ „Bude práveže, ale že s iným poslaním, pretože už nemôže plniť funkciu okresného múzea‘ – kvôli čomu zriadili Hornonitrianske múzeum. Súdružka profesorka, čo to vlastne znamená 'hornonitrianske'?“ „To neviete, kde žijete? Ved' však región, Horná Nitra, okres Prievidza a časť okresu Topoľčany..., to ste sa neučili? Neviete, že ste všetci hrdí Hornonitrania?!“ Vtom

Dobehnút zameškané

Rozhovor s riaditeľkou Hornonitrianskeho múzea v Prievidzi PhDr. M. Remiašovou

o novom vlastivednom múzeu

Klauzúra k Hornonitrianskemu múzeu v Prievidzi PhDr. M. Remiašovou.

Zazvonilo. „To je už trištvrté!? Morda, no pekne ste ma... Ale takto, Žilčík, ak mi slúbíte, že zorganizujete návštevu, ale hlavne zistíte, kde to múzeum je a čo sa v ňom dá vidieť, máte za dnes 1.“

Študenti druhého ročníka odboru mechanik strojov a zariadení sa v skutočnosti do múzea v kláštore nikdy ako trieda nepozreli, aspoň nie počas študentských čias. Na druhej strane šanca, že v prievidzskom múzeu boli na skusy pri príležitosti niektoré zo stredávok, či už z recesie, zo zvedavosti, zo seriózneho záujmu, alebo z akejkoľvek inej pohnútky, tu stále je. Až do roku 1989 totiž múzeum sídlilo v provizórnych podmienkach dvoch bytov na starom sídlisku, keď sa premiestnilo do piaristického kláštora, kde okupovalo jedno poschodie, avšak s príslubom veľkej účelovej prestavby, po ktorej mali expozíciu, priestory na výstavné i prezentačné aktivity a pracovne doplniť aj konzervátorské dielne. Vo vytúženom historickom objekte – na jednom poschodí, bez náležitých stavebných úprav – zotrvali hornonitrianski múzejníci do roku 2000, keď uplatnením reštitučných nárokov boli nútení priestory prenechať pôvodným vlastníkom.

Denník Smer, vydávaný s podtitulom Orgán Stredoslovenského krajského výboru Komunistickej strany Slovenska v rokoch 1949 až 1991 s priemerným nákladom 50 000 kusov na číslo medzičasom zanikol, aj onen výstrižok je pravdepodobne nenávratne stratený, v Hornonitrianskom múzeu v Prievidzi je však dodnes hned niekoľko ročníkov periodika, konkrétnie i 37. ročník z roku 1985 a číslo 159 s článkom na strane 5 figuruje v knižničnom fonde pod prírastkovým číslom K-6361.

LITERATÚRA:

**REMPIAŠOVÁ, Marta - [REMPIAŠ, Pavol].
O novom vlastivednom múzeu : Rozhovor s riaditeľkou Hornonitrianskeho múzea v Prievidzi PhDr. M. Remiašovou. Rozhovor. In *Smer*. ISSN 0231-7524, 1985, roč. 37, č. 159 (9.7.1985), s. 5.**

**2025 © Hornonitrianske múzeum v Prievidzi
Spracovali: Jozef Pekár, Mgr. Zita Kato**

APENDIX: Archív rubriky Predmet mesiaca